

punkt er måske den virkelige sammenhængskraft i verden forbundet.

Uden at det er nogen konkret sammenligning med verdens sande tilstand, men kun sagt retorisk, vil jeg sige, at historien om det færøske folks og det grønlandske folks selvstændighed vel også er slut ifølge statsministerens tale. Virkeligheden er jo ifølge statsministeren, at det såkaldte rigsfællesskab blomstrer, og at det færøske og det grønlandske folk i henhold til folkenes selvbestemmelsesret har valgt nogle nye selvstyreordninger inden for det danske rige.

Kl. 20.55

Nu vil jeg ikke beskyldte statsministeren for at være socialist, selv om jeg næsten følte mig henført til glemte dage, da statsministeren i sin tale lagde så stor vægt på solidaritet. Ja, man ventede næsten, at han ville sige: Kammerater, hør nu her. Det ville derfor heller ikke være i min ånd at kalde statsministeren for en ballademager. Men jeg håber ikke, jeg fornærmer statsministeren ved at sige, at der vel bor en lille spilopmager i ham, når han på få linjer har fået det færøske folk til at træffe en af de største beslutninger, et folk kan træffe, nemlig om dets demokratiske fremtid.

Jeg må i hvert fald erkende, hvis jeg spiller med på denne melodi, at denne virkelighed er gået mig ram forbi. Denne opblomstring af det såkaldte rigsfællesskab og dette valg, som det færøske folk ifølge statsministeren har taget om at deponere sin selvbestemmelsesret i det danske rige, har jeg ikke oplevet. Det er måske sket, mens jeg har været ude til boksetræning – jeg bruger rimelig megen tid på skyggeboksning – eller det kan være sket, mens jeg har faret rundt og jagtet vindmøller eller har løbet åbne døre ind.

Så skal jeg vel ifølge statsministeren tage hjem nu og forholde mig til virkeligheden og indse, at sådan er kendsgerningerne. Men jeg er ikke kommet så langt endnu. Jeg må erkende, at før jeg kan forstå denne beskrivelse, må jeg fokusere lidt på fremtiden og de visioner, som i hvert fald har været *mit* formål med at diskutere selvstændighed her i Tinget og på Færøerne, og jeg genkender ikke nogen opblomstring af et såkaldt rigsfællesskab, og jeg genkender heller ikke noget valg fra det færøske folk om at være inden for en dansk selvstyreordning.

Jeg kunne tænke mig at spørge statsministeren, hvornår det er sket, at det færøske folk har besluttet sig for en såkaldt selvstyreordning inden for det danske rige, for vi har jo lige fejret

60-års-dagen for den første og – sådan som jeg troede – hidtil eneste begivenhed, hvor det færøske folk har besluttet sig for dets fremtid.

Det var i 1946, hvor et flertal valgte fuld selvstændighed og sagde nej tak til en selvstyreordning inden for riget, men hidtil er det som bekendt blevet til, at vi har fået en selvstyreordning inden for riget alligevel. Man sagde jo, at folket havde misforstået noget, og derfor sidder vi stadig væk fast i en hjemmestyreordning, der nu har fået en ny overskrift.

De seneste mange år har der ifølge min virkelighed været et meget stort flertal i det færøske folk, der ønsker fuld selvstændighed, så Færøerne kan samarbejde på lige fod med Danmark og deltage i den globale værdikamp og den globale udfordring med ansvar.

En meningsmåling, som er foretaget af Gallup på Færøerne for en måned siden, viser, at et meget stort flertal i det færøske folk, mellem 70 og 90 pct., ønsker, at Færøerne selv skal drive sin egen udenrigspolitik, sin egen forsvarspolitik, sin egen udlændingepolitik, og at mere end 80 pct. ønsker, at det er det færøske folk og færøske myndigheder, der har den øverste myndighed i færøske spørgsmål.

Meningsmålingen viser også, at der, hvor skoen har trykket på det økonomiske område, er der kun en tredjedel af de adspurgte, der ønsker at beholde danske tilskud, 52 pct. vil af med danske tilskud, og 15 pct. er i tvivl. Disse resultater viser, uanset hvordan vi tolker dem – det er jo kun en meningsmåling – at der er en himmelvid forskel på, hvad det færøske folk ønsker i selvstændighedsspørgsmålet, og det, som de færøske partier har ønsket, specielt i de seneste år.

Derfor vil jeg gerne slå fast, at når statsministeren siger i sin tale, at folkenes selvbestemmelsesret er et helt grundlæggende princip, og at det glæder statsministeren, at såvel det færøske som det grønlandske folk gennem deres respektive landsstyrelser har valgt selvstyreordninger, der ligger inden for et fortsat rigsfællesskab, så er det efter min mening et klart brud på folkenes selvbestemmelsesret, for folket er aldrig blevet spurgt. Man har kun spurgt nogle tilfældige partier, som ikke er gået til valg på dette spørgsmål.

Hvordan kan det egentlig være, at den danske regering mener, at folket skal spørges, hvis man vil være selvstændig, altså hvis man skal have fuldt demokrati, men at folket ikke skal spørges, når man afgiver sine demokratiske rettigheder til et andet land?